

Publicerad 2006-10-24 16:30 av L.I.E

Du vet, vet om du är ful så är du inget i ERIKA MÅNSSONS ögon. - För en ful person, vet

Det här är en ungdomsvärld som beskrivs, en sådan plats som vuxna inte har en inblick i. Det är en civilisation som har gömts för verkligheten, för omvärlden. När en källa läcker ut är det överklagt. Det kan inte vara sant, aldrig att vuxna intelligenta människor skulle låta det inträffa och speciellt inte i deras egna stad. Aldrig! Det är en otroligt hög nivå av brott för en ovanligt låg utvecklingsras, för personer som inte är vuxna än som fortfarande utvecklas, personer som oss, ungdomar.

För... nu sitter jag här, mitt i den svarta lädersoffan, med en kudde bakom ryggen, benen uppslängda på bordet och en svart laptop i knät. I ett rum som förut brukar utstråla trygghet men som nu har blivit våldtaget av hennes ord. Regnet piskar varenda liten del av glasfönstren som om det vill åt de nerdragna persierna som döljer sig bakom. Vattendropparna har en egen kraft, så hård att den nästan bränner hål på de 10-tal träden som omringar parkeringen utan för hyreshuset. Det enda ljus som når mig är strålningen från skärmen framför, resten av rummet är jag blind för. Kyliga, isande vindar som har blandats med röken från våra grannars cigaretter, kryper in i rummet, ur springan från balkongdörren och träffar mina kalla, nakna rödfärgade tår. *pling* ... *pling* *pliiiiiiiiing* Det ringer, men jag svarar inte. Jag vet inte om jag hinner. Jag vet inte ens om jag vill hinna. Det är ett spel jag spelar, men jag bryr mig inte om att vinna. Just nu befinner jag mig i min egna värld. Den består av blå-röda färger. En användare, sida, en dator, ett rum, bland miljoner andra. Ett användarnamn, ett lösen ord. *tapp-tapp* Xotic_ *KLICK, byter ruta. *tapp-tapp* Internet, ENTER och så är jag inne, på många sätt. Inne i spelet, inne i världen, inne i det som ska vara inne nu. Inne på lunarstorm.se.

Bakom min skärm på, andra sidan av de användare som jag spanar in, sitter säkert Erika och \"skapar kärlek\" med sin 5 års äldre pojkvän. Alla de intresserar sig för äldre. \"Pojkar i vår ålder är ingenting att ha, omogna hela bunten!\", sa Erika och hennes kompisar någon gång i början av höstterminen. De visade genast att de stod i särklass, påpekade hur mycket bättre de var och hur mycket mer respekt de borde få. Prototypen av dessa är rätt så enkel översminkade, tunnklädda med ett humör som är surare än Salpetersyra. Deras humör smittar av sig och fräter sönder vår klass, de fräter sönder mig. Fast... jag försöker att hålla mig normal, försöker att använda ord som, skapa kärlek och säger att jag inte tycker om personen isället kalla någon gay/homo, eller använda ord som Knulla, kuk, fitta. Jag influeras av dessa ord vart jag än går. De har spridit sig till skolan, och används överallt, verbalt, skriftligt över sms, msn och lunar samt andra chattsidor. Jag försöker att inte bli som dem. Försöker.

Våra föräldrar läser tidningen jämt och ständigt, de påstår att det är en alldeles utmärkt informationskälla. De försöker även få oss att läsa mer, påstår att det är nyttigt. Så fort de kommer till artiklarna angående hur mycket mer alkohol ungdomar dricker nu för tiden fnysser de, och säger att det där händer nog bara i storstaden. (I ett sånt här litet ställe, där alla känner alla är, att sådana företeelser av \"ohyfs\" skulle kunna pågå är omöjligt. Det är ju en liten stad vi lever i, en sån där, där alla känner alla. Där man vet allas hemligheter.) Sen fortsätter att bläddra och stöter på ännu en artikel med rubriken: \"Skolan präglas av könsord\" och utan att bry sig, bläddrar de vidare. Det är en utmärkt informationskälla, men bara om man är i förnekelsestadiet.

Jag har aldrig stött på några falskare människor, aldrig mött några mer okänsligare personer, i hela mitt liv och jag, jag har upplevt en hel del också. Det är inte lätt att vara flykting, svartskalle, utläning, blatte även

neger, fastän man är vit, och allt vad de kallar oss. Det här är sådana ungdomar som skapar självmord. Här om dagen, berättade Magnus för mig om hans funderingar på livet. Hur han borde utrota sitt eget, för att de hade fått honom att känna sig befläckt, tillsammans med hans problem hemma. Han är ett sånt där skillsmässobarn, vars mamma och pappa inte kommer överens. Hans pappa är rökare och ställer nästan aldrig upp där för honom, medan hans mamma lider av Eplepsi och är både fysiskt och psykiskt okapabel. Båda två favoriserar hans tvillingsyster. Inte heller hade någon av Erika och hennes kompisar hänsyn till detta, visste nog inte, men det är ingen ursäkt. För man behandlar inte en människa som skärp. Den här är mobbning som sker på skoltid och ingen lärare märker det. Det kan nog vara svårt för lärare att inse detta, eftersom alla har olika sidor av sig. Nämnade jag att de var falska, nämnade jag att de var brottslingar. För ja... Ja, Jag tycker att det är ett brott att få någon att känna sig oönskevär, att känna sig miserabel, att skapa en sån atmosfär som får någon att vilja ta livet av sig.

Så där stod jag, tillsammans med mina kompisar ute på ett överfullt dansgolv med ljus som snuddade varje del av oss och vandrade vidare till nästa person. Musik som överröstade alla våra intima rörelser. Alla var lite ihoppackade och vart man än vände sig om möttes man av glada miner och alldeles för alkoholpåverkade ungdomar. Det var en sån där kväll då flera redan hade bråkat och vi befann oss på ett sånt där ställe som hade slutat servera glasflaskor eftersom det hade blivit alldeles för många bråk med dem. Där stod Erika med ett plastglas i handen, halvtomt och drack innehållet. Bredvid stod hennes strul för kvällen, fastän hon har pojkvän. Moral är inget dessa tjejer har. Dansgolvet var rektangulärt, och rätt så rejält. Jag förstor fortfarande inte hur jag och mina kompisar kunde hamnat precis bredvid henne. Stället var stort! Hur som helst så stod hon där, började att peka på mig och fortsatte prata med sitt strul. Jag uppfattade i början inte vad hon sa, förens hon började att skrika mer och mer för att jag skulle höra. Var det hon hade att säga viktigt?

- Kolla vad ful hon är, hon är så ful, skrek hon, med sitt finger fortfarande pekandes mot mig.

Jag ignorerar henne, jag menar, det kan inte vara mig hon pratar om. Hon var ju alldeles trevlig mot mig idag på tyskan när jag pratade med våran lärare Mona.

- Ja, hon går i min klass, och jag hatar henne, hon är så himla ful, fortsätter hon att skrika. Dansgolvet känns plötsligt så mycket mindre, allt verkar krympa och hennes feta finger växer sig allt större, riktas allt närmare mig. De långa omålade naglarna verkar attackera mig. Hennes mun slutar inte att röra sig, hon skriker fortfarande. Jag är så väldigt nära henne, det behövs bara ett steg så kan jag stänga igen hennes rosa glittrande mun. Ett steg, det är allt som behövs.

- HON ÄR SÅ JÄVLA FUL, Erika överröstar musiken. Samtidigt har tjejgänget glidit ifrån mig och Sara drar i mig precis när jag ska ta det där sista steget. Precis innan min ljusbruna stövel ska stöta ihop med den glänsande plattan på golvet.

- Kom nu, vi ska ta något att dricka, säger hon i mitt öra medan vi går.

Jag är fortfarande obalanserad i mitt psyke, för jag minns inte att vi drack någonting alls. Jag minns inget från då.

Här sitter jag nu mitt i den svarta lädersoffan, med en kudde bakom ryggen, benen uppslängda på bordet och en svart laptop i knät. Jag är inte rädd längre, och jag känner inte för att stänga Erikas mun. Såren har fått stygn, och stygnen ska av nu. Jag loggar in på lunar, min rödblåa trygghet. L.I.E - internet. *blink**bliink* Mailen blinkar, men jag ska inte läsa nu.

Intsällningar, ändra press, text.

Du vet, vet om du är ful så är du inget i ERIKA MÅNSSONS ögon.

För en ful person, vet ju hur fula ser ut ?

Spara.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren L.I.E med Poeter.se id #4196 innehar upphovsrätten